

Aarre

Meillä jokaisella on varmaan kotona jokin sellainen "aarre" josta ei millään luopuisi. Minulla on kotonani perintönä saatu vanha puinen valokuvarasia. Sen on isäni joskus ostanut joltain kauppamieheltä, joka kertoi sen tekijäksi venäläisen sotavangin. Sen sisällä on sukumme vanhoja valokuvia, monelta vuosikymmeneltä. Se on kauniisti koristeltu ja lakattu, tehty tuntemattomalle henkilölle. Erityisesti tänä aikana tämä sotavangin tekemä puinen rasia puhuttelee vahvasti, kun sota riehuu muutaman sadan kilometrin päässä. Tämä vangin puhdetyönä tekemä rasia ja sen sisältö on minun aarteeni.

Anna-Mari Kaskinen kirjoittaa runossaan aarteesta: *"Mummolla on aarre paras. Sitä ei voi viedä varas eikä koura verottajan. Aarre kantaa yli ajan, ylittää ikuisuuteen. Sormin haurain, voimattomin, rukoilee hän sanoin omin, rauhan maassa kulkee. Lapset, miniät ja vävyt, koko elämänsä sävyt suureen syliin sulkee. Mummolla on muistamista. Nimiä on pitkä lista serkuksista setään, unohda ei mummo ketään. Ihmetystä riittää: Kaikesta hän kiittää"*.

Rukouksen aarre. Arvokkainta maailmassa. Toinen ihminen kantaa sinua sydämessään Jumalan lempeään rakastavaan syliin. Jumala on luvannut meille kuulla kaikki rukouksemme. Jumalan lupaus on totta tänäänkin, kun hän lupaa: "Minä johdatan teitä, kun te kuljette rukoillen" (Jer.31:9).

Marja HUUHTANEN
Orimattilan seurakunta